

Kralj, ki uči resnico

»Torej kralj si?« je vprašal Pilat Kristusa, ko je ta stal vključen pred njim. Jezus mu je odgovoril: »Tako je, kralj sem.« A takoj mu je tudi povedal, da se posvetna kraljstva zelo ločijo od njegovega, ki je kraljestvo duš in nima oboroženih sil. Kristus vodi in vlada duše s tem, da jih uči resnico. »Zato sem prišel na svet, da spričam resnico.«

Resnica pa ne more, da bi ne učila pravice, ki daje vsakemu svoje, tudi zemeljskemu cesarju ali zemeljski državi oblasti.

Področje svetne oblasti

Kristus, večni kralj, ni zanimal ali odklanjal svetne oblasti, niti rimske - poganske. Ni potegnil z judovsko sinagogo, ko mu je stavila zvito vprašanje, če se sme cesarju plačevati davek. Ni rekel: Ne pripoznam cesarja, ne plačam davka. On, kralj resnice in pravice, je sodil in razsodil, da je treba dati cesarju, kar je cesarjevega. — Za red na svetu mora biti svetna oblast, ki skrbi za pozemeljsko blaginjo državljanov. V te grotne zadeve se Sin Božji in Jezusovo kraljestvo duš, ki je po njegovi volji sv. katoliška Cerkev, noče mešati. Ali naj bo država bolj poljedelsko ali industrijsko usmerjena, ali naj ima več mornarice ali več letalstva, koliko naj znašajo letno državni izdatki in kako naj se pravično porazdeli davčna bremena in vsa taka svetna vprašanja so zadeva ljudi in njih vlad. »Cesarju, kar je cesarjevega«, je povedal Jezus Judom, ki so v svojem narodnem in verskem fanatizmu rimsko državo sovražili.

Božje pravice

A s tem Gospod ni končal svojega naročila. Navzočim Herodovcem, ki so gledali v kralju utelešeno vso in edino oblast, in Rimljanom, ki so po božje častili svoje cesarje in imeli svojo državo za najvišjo in edino gospodarico nad državljanji, je z vsem poudarkom dostavil: »Bogu, kar je božjega.«

Država in vse, kar veže in druzi človeka, ni niti prvo in najvažnejše. Pred njo je družina, prva celica človeške družbe. Poleg države in neodvisno od nje je duhovno kraljestvo Kristusovo — sv. Cerkev. Telo človekovo ni vse, višja nad njim je duša. Čas ni vse, je tudi večnost, je Bog, zato — Bogu, kar je božjega.

Usodne zmete

V zmotnem nauku o državi, ki naj bi bila edini postavodajalec in sodnik nad celim človekom, o državi, ki je po poganskih pojmih oblastnik vsega, celo religije in morale državljanov, ki si lasti pravico, z dekretom razglasiti za dovoljene tudi tatvine, uboje, rodomore, nečistost in vse druge zablode človeških strasti — v takem nauku je že tudi vključena usodna zmeta o človeku — živali, o človeški družbi — živalski čredi, o človeškem življenju — kot čisto navadnem gospodarskem življenju.

Taki zmotni nauki so bili nauki poganskih državnikov, grških, rimskih, a so se pojavljali tekem človeške zgodovine tudi pozneje med odpadniki od krščanstva. Najstrašnejše se uveljavljajo vpravi v naših časih totalitarnih diktatur, ki so zale v popoln odpad od Boga.

Kristus, Kralj resnice, je te nauke obsodil za vedno, kakor je obsodil Jude, ki niso hoteli cesarju davkov plačevati. Zlata sredina resnice je v božji besedi: Cesarju, kar je cesarjevega, Bogu, kar je božjega. Le ta nauk daje državnim poglavarjem trdno avtoriteto, državljanom zagotavlja njihovo človeško do-

stojanstvo, celi človeški družbi pa je kažipot do miru, reda in dostojnega življenja.

Naloga Kristusove cerkve

Kristusova cerkev se v zgolj državljanske posvetne zadeve ne vtika, a zahteva zase, da jo države puste mirno in svobodno vršiti njeno poslanstvo: oznanjati vsem ljudem Kristusovo resnico, deliti jim milost božjo, razlagati božje zapovedi, voditi duše k zveličanju.

Politika?

Toda, to ji osporavajo prenekateri državne oblasti. Ako se tedaj oglašijo cerkveni predstojniki in zahtevajo versko vzgojo krščanske mladine, če se oglašijo glede zadev krščanskega zakona, ki je po Kristusovem nauku nerazdružljiv, če branijo pravico krščanskega ljudstva, da posvečuje Gospodove dni, svojo pravico oznanjevanja božje besede, če pozivajo vernike na volitve za krščanske kandidate, da bodo postale postavodajne zbornice svet krščanstvu pravične, če svetu razglašajo nauke o socialni pravičnosti in pravični rešitvi delavskega vprašanja, če obsojajo vsako nasilje, — ali je v teh pri-

merih upravičen krik, da se Cerkev meša v politiko? Ako neverniki in brezbožniki organizirajo svoje somišljenike v hudobne nameče svetovnega prevrata, ali naj bo Cerkev prepovedano svariti svoje vernike pred takimi udruženji in jih združevati s plemenitim namenom, da prekvajajo človeško družbo zopet s Kristusovim naukom ter tako prinesejo v danjšnje bedno človeštvo sveti mir božji? Ali je to politika?

Je politika, a le božja politika, ki nasprotuje samo satanski politiki, do katere nima nihče pravice.

Vse naštetu prizadevanje Cerkve je končno le izvrševanje njene dušnopastirske službe, ki hoče preprečiti razkristjanjenje narodov in držav. Zato pa se dviga vsa jeza in krik peklenških sil z običajno krilatitico, da se Cerkev meša v politiko. — Ako bi se državna politika ne mešala v področje duš, ki je področje Cerkve, in bi ji pustila svobodno vršiti njeno od Kristusa ji dano nalogo, bi se Cerkvi ne bilo treba braniti in bi nikdar ne bilo povoda za očitke proti njej, da se meša v politiko.

Ta načela smo hoteli danes pred praznikom Kristusa Kralja pojasniti našim vernikom pa tudi cerkvenim nasprotnikom, da jih v svoji vesti premislijo. Znali bodo potem pravičneje presojudati delovanje Kristusove poslanke sv. Cerkve, ki za svojim Učenikom oznanja že skozi stoletja njegov nauk: Cesarju, kar je cesarjevega, Bogu, kar je božjega!

Iz ŽIVLJENJA CERKVE

† Kardinal Avgust Hlond

je umrl v Varšavi v petek 22. oktobra vsled operacije na slepiču. Pokojni kardinal je bil med najvidnejšimi člani kardinalskega zbora. V svetu so ga zelo poznali, ker je bil med zadnjimi vojno v begunstvu, dokler niso Nemci zasedli Francije. Ob tej priliki so ga nacisti internirali nekje na Nemškem. Po končani vojni se je vrnil na Poljsko in sv. oče ga je imenoval za nadškofa v Varšavi in primasa Poljske. Kot tak se je kardinal Hlond zelo zavzel za versko in materialno obnovo tako težko prizadete poljske republike. Seveda ni mogel vsega storiti, kar si je želel, ker ga je močno oviral sedanji komunistični režim. Kljub temu je pokojni kardinal veliko naredil, zlasti za versko obnovo svoje varšavske nadškofije.

Kardinal Hlond je bil tudi velik prijatelj Slovencev in je govoril tudi slovenski jezik. Zadnjič je bil v Sloveniji ob priliki nepozabnega kongresa Kristusa Kralja leta 1939, ko je prišel kot papežev delegat. Bil je član salezijanske družbe.

Misijoni v številkah

V misijonih deluje okoli 22 tisoč duhovnikov misijonarjev, ki jih podpira 9 tisoč misijonjskih bratov, 54 tisoč misijonjskih sestra, 94 tisoč katehistov, 78 tisoč učiteljev, 500 zdravnikov, 2 tisoč bolniških strežnikov, 33 tisoč krščiteljev. Italija sama ima v misijonih več kot dva tisoč duhovnikov, več kot tisoč misijonjskih bratov in okoli 4500 misijonjskih sestra.

Misijoni vzdržujejo več kot 60 tisoč cerkva in kapel, več kot 400 semenišč za domačine z 18 tisoč gojenci, ki želijo postati duhovniki. Poleg tega vzdržujejo več kot 33 tisoč osnovnih šol z nad 2 milijonoma učencev, 2400 srednjih šol z 240 tisoč dijaki, 635 šol s 93 tisoč slušatelji ter več kot 900 raznih strokovnih šol z 32 tisoč obiskovalci itd. Poleg tega vzdržujejo misijoni skoraj tisoč bolnišnic s 47 tisoč posteljami, 3000 dispensarijev (zdravniških posveovalnic) z 42 milijoni obiskov na leto, 250 lebrozarijev s 14.000 gobavci, 2000 sirotišnic s 125.000 sirotami, 460 hiralnic z več kot 18.000 starimi ljudmi.

V misijonih deluje več kot 200 tiskarn, ki tiskajo okoli 500 časopisov in

revij s skupno naklado 1 in pol milijona izvodov.

V Italiji smo nabrali leta 1947 skoro 140 milijonov lir; največ so nabrale zgornjeitalijanske škofije, med temi je nabrala največ milanska nadškofija, ki je dala več kot 2 in pol milijona lir. In vendar je prišlo lansko leto na vsakega ital. prebivalca le 3.35 lire misijonjskih prispevkov, medtem ko smo izdali za razne zabave, kino, tobak in drugo 8.200 lir na glavo ali skupno 370 milijard. Iz tega sledi, kako malo žrtvujemo za misijone.

Tudi med namj nekateri verniki darujejo silno veliko, a drugi — in teh je največ — popolnoma nič! Vsak bo žel, kakor je sejal.

Nov čudež v Lurdu

Evropsko časopisje precej obširno poroča o novem čudežu, ki se je pred nedavnim dogodil v Lurdu. Čudežno je ozdravela osemindesetletna Marie Therese Canin, ki je imela kostno tuberkulozo od leta 1936 in ves ta čas ni mogla hoditi. Letos dne 7. oktobra se je podala na božjo pot v Lurd in čez dva dni je nenadoma začela hoditi. Čudežni značaj njenega ozdravljenja je potrdilo 33 zdravnikov, ki so jo natančno preiskali in niso mogli reči drugega kot to, da bi na naraven način nikdar ne mogla ozdraveti. Prav tako so tudi vsi potrdili njeno popolno ozdravljenje.

KAJ BI BILO, ČE...

Kaj bi bilo, če bi vsi Slovenci volili za Demokratično fronto Slovencev? (D.F.S.)

Vsi Italijani brez izjeme bi nas še bolj zaničevali in preganjali, češ da smo manjšina, ki je od komunizma vsa okužena!

Zakaj bi tako sodili o nas?

Ker D.F.S. je samo ponižna dekla jugoslovanske komunistične stranke, ki je zagrešila toliko zla tudi v našem mestu, da jo sovražijo celo italijanski komunisti, ki so kominformisti in ne titovci.

Mi nočemo imeti na sebi ne kominformističnega ne titovega rdečega madeža, ker vemo, da je vsaka komunistična partija za narod pogubna.

V nedeljo vsi Slovenci na volišče!

Devet strank se poteguje za zaupanje goriških volivcev in volivk. Samo tri stranke ponujajo Slovincem slovenske zastopnike. Ostalih šest strank na Slovence ne računa, zato seveda za Slovence sploh ne pridejo v poštev, četudi ena nosi ščit s križem kot svoj znak. Pri državnoborskih volitvah smo se odločili za to stranko, ker ima krščanski program in je takrat slo predvsem za to, da komunizem ne usužnji nas vseh. V nedeljo ne pojde več za to. Zdaj priporočamo to stranko samo italijanskim someščanom. Sami pa smo si postavili svojo lastno slovensko kandidatsko listo, katera ni nič manj krščanska s svojo lipovo vejico, kakor je ona s svojim križem na ščitu.

Rekli smo, da se tri stranke potegujejo za slovenske glasove.

Prva je moskovsko usmerjena Italijanska komunistična partija, ki ima nekaj Slovencev na svoji listi. Njen znak je kladivo s srpom. O tej nočemo izgovljati besed. Zaveden Slovenec in katoličan ne bo dvomil, da tukaj zanj ni mesta.

Druga je titovsko usmerjena Slovenska demokratska fronta, ki ima na svoji listi ljudi, kateri bi hoteli biti Slo-

venci, pa so le od Moskve obsojeni in od Tita blagoslovljeni rdeči komunisti ali njih strahovani, če ne tudi nevedni uslužbenci. Za nas so to ravno tako nevarni komunisti kakor prvi. Komunisti, ki je za starimi Turki največja nesreča slovenskega naroda ter sovražnik vere in cerkve, zaveden krščanski Slovenec ne bo volil in si ne bo tako omadeževal svoje vesti.

Tretja lista (četrti na glasovnici) je lista LIPOVE VEJICE. Tu se nam priporočajo v izvolitev samj zavedni in krščanski Slovenci, ki so vredni našega zaupanja predvsem zato, ker se niso ne bali ne sramovali dati svoje ime za našo dobro stvar. Te in edino te bomo volili.

Zato, dragi volivec in cenjena volivka, bosta v nedeljo prečrtala tisti četrto, ki stoji v četrti vrsti ob LIPOVI VEJICI.

Lipova vejica je naš znak in noben drug ne! To, dragi volivec, bo v nedeljo tvoja dolžnost, in če je kakor koli ne boš izvršil, boš naredil slabo delo.

Če ne znaš voliti, obišči shod ali se naj podučiti od zanesljive osebe!

Volj prav gotovo — in voli prav!!!

ŽENE in DEKLETA!

Vse slovenske žene in dekleta bodo volile za Slovenska demokratsko zvezo s tem, da prečrtajo štirikot pri lipovi vejici.

Zakaj bodo tako volile?

1. Ker hočejo biti svobodne Slovence in ne sužnje KP in njene D.F.S.
2. Ker so verne katoličanke.
3. Ker lipova vejica najbolj uvažuje žensko sodelovanje pri javnih zadevah.
4. Ker so se ženske v zadnjih letih izkazale za bolj značajne kot mnogi moški.

„VSEGA JE KRIVA FRONTA“

(Prim. dnevnik)

Tu prinašamo, kakor smo obljubili, nekaj katekizma za pobožne sotrudnike komunističnega Primorskega dnevnika, da bodo vedeli, kdo je »histeričen« in povrhu še »versko blazen«.

1. Kdo »klevetu pošteno, delovno ljudstvo?« Mi ne, kajti vsak pameten in vesten bravec našega lista se kaj lahko prepriča, da slovensko delovno ljudstvo vedno branimo in z njim sočustvujemo, naj že trpi tu stran meje ali še mnogo bolj onstran nje, kjer so ga izropali vse svobode in ga gospodarsko popolnoma uničili.

Kar pišemo »izza zavese«, vse je naš jok — z jokajočim narodom in občudovanjem njegove neizmerne potrpežljivosti in mučenitva.

Kdo pa resnično obrekuje slovensko ljudstvo in ga pred vsem svetom blati? To so tisti, ki vse krive sodbe in obsodbe, vse mučenje in izžemanje slovenskega naroda neprestano valijo na rame »ljudske volje«, na »ljudska sodišča« in celo na »narod« kot tak; saj pravijo: »Narod ga je obsodil«, »narod zahteva«, ko gre za stvari, o katerih menijo, da so njim v sramoto.

2. Kdo kupuje volivne glasove s sladkorjem? Mi ne, ker ga še sami imamo premalo; za nas pač nihče udarniško ne dela in lakote ne trpi. Glasove morejo kupovati z denarjem, sladkorjem in tudi z grenkobo strahovanja samo taki strankarji, ki imajo za seboj blagajne in strahovalna sredstva dr-

žav, katere zaradi propagande in zdražbe po vsem svetu izjemajo ljudstvo do lakote in mu pijejo kri brez vesti in srca, kakor tega ni delal še noben kapitalist. — Naš »mikroskopsko majhni listič« je najboljši dokaz, da nima nobene zveze ne z denarjem ne z »volivnimi gulaži« kakih kapitalistov, da o strahovanju niti ne govorimo.

3. Kdo nima nobene borbenosti, »ko gre za čast in kulturno stran Slovencev?« Če pomislimo, da čast in kulturno stran Slovencev še nihče ni tako ogrožal kot brezbožni, protikulturni, surovi komunizem, pač ne bo mogel nihče po pameti trditi, da manjka nam te borbenosti. Borimo se od vsega začetka na vse strani, ker nam je le do resnice in pravice in ne iščemo samih sebe.

Pač pa manjka te borbenosti in korajže listim »nekomunistom«, ki zaradi službe, udobnega življenja, čakanja na boljše čase itd. hlinijo prijaznost in iščejo zaslonbe na vseh straneh, a iz strahu vendarle služijo samo najbolj nekulturnemu gibanju, t. j. komunizmu, in se poslužujejo njegovih glasil, da blatijo vprav tiste Slovence, ki jim radi svoje značajnosti in srčnosti vznemirjajo zbegano vest.

4. Koga bi mogli kandidati D.F.S. »sodnijsko potipati?«

Pred komunističnim sodiščem bi mogli kandidati D.F.S. »malo potipati«, a tudi preteptati in ubiti vprav najbolj poštene ljudi. Torej tudi nas, ker smo jim kot sočutni rodoljubi hoteli pomagati iz stiske vesti. Hotel poštenim sodiščem pa bodo mogli kdaj nekomunistični kandidati D.F.S. klicati na odgovor samo tiste, ki so zaničevali njihovo osebnostno dostojanstvo in jih silili, naj sprejmejo proti svoji vesti kandidaturu stranke, ki so jo v srcu obsojali.

5. »Osel gre le enkrat na led.« Prav ste povedali. Zdaj vas vprašamo: Kako velik osel mora biti šele tisti, ki pada, vstaja, se muči in trpi na ledu raznolikih komunističnih front že celih 6 let, vkljub temu pa komunizem pod firmo D.F.S. še nadalje podpira?

Povejte, kako velik...! In taki ljudje si lastijo pravico, učiti cel zbor duhovnikov, kaj je in kaj ni »v skladu s krščanskim naukom!«

OKNO V SVET

Politični pregled

Pretekli teden nam ni prinesel kakih posebnih novic. Pozornost vsega sveta je bila tudi ta teden obrnjena v Pariz, kjer zaseda glavna skupščina Združenih narodov. Varnostni svet te organizacije se vedno razpravlja o pritožbi Združenih držav, Britanije in Francije proti Sovjetski zvezi zaradi zapore nad Berlinom, ki je velika nevarnost za svetovni mir. Sovjeti nočejo popustiti, zahodne tri države pa zahtevajo, da Varnostni svet obsodi Sovjetsko zvezo in pred vsem svetom izjavi, da s svojim ravnanjem v Berlinu res spravlja v nevarnost svetovni mir. Glavna skupščina pa še vedno razpravlja o razorožitvi in o nadzorstvu nad atomsko silo in atomskim orožjem. Tudi tukaj delajo Sovjeti največje težave. Od vseh držav zahtevajo, da za tretjino znižajo svoje oborožene sile, sami pa nočejo povedati, koliko ljudi imajo pod orožjem in koliko orožja imajo. Zahtevajo tudi, naj Združene države uničijo svoje atomske bombe, nočejo pa pristati na to, da bi imeli Združeni narodi pravico nadzirati industrijo vseh držav, tudi njihovo, da ne bi tajno izdelovali atomskih bomb in drugega strahotnega modernega orožja. Pod takimi pogoji je seveda sporazum nemogoč, ker se zahodni svet upravičeno boji, da bi ga Sovjeti napadli takoj, kakor hitro bi videli, da je Amerika uničila svoje atomske bombe. Isto velja za ostalo oborožitev in za znižanje oboroženih sil.

Združene države

Združene države se pripravljajo na predsedniške volitve in na volitve članov kongresa. Pri volitvah nastopa več strank, toda največ glasov bosta dobili republikanska in demokratska stranka, ki se menjujeta na oblasti. Ameriškega predsednika volijo na vsaka štiri leta. Pri zadnjih štirih volitvah so zaporedoma zmagali demokrati, zdaj pa bodo morda zmagali republikanci, če ne bo kakih presenečenj. Republikanski kandidat je Dewey, demokratski kandidat pa sedanji predsednik Truman. Po programu med obema strankama ni velikih razlik. Obe stranki vodita enotno zunanjo politiko in se razlikujeta le po notranjopolitičnem programu. Kandidat tretje stranke Wallace bo, kakor pravijo, zelo pogorel, ker se je povezal s komunisti. Volitve bodo prve dni novembra.

Pogled v bodočnost

Če bi na pariškem zasedanju Združenih narodov prišlo do sporazuma, bi bil svetu za dolgo dobo zagotovljen mir. Do tega pa skoro gotovo ne bo prišlo. Kakšni so torej izgledi za bodočnost? Svet bo še ostreje razdeljen v dva tabora, ki bosta tekmovala v oboroževanju. Zahod se bo še tesneje povezal politično, gospodarsko in vojaško. Govorijo, da bo skušala tudi Sovjetska zveza ustanoviti nek protiutež zahodnoevropski zvezi v obliki nekake vzhodnoevropske zveze svojih satelitskih držav Poljske, Češkoslovaške, Madžarske, Rumunije in Bolgarije. S tem bi seveda omenjene države skoro popolnoma zgubile svojo že itak majhno neodvisnost, ker bi bile dejansko le privesek Sovjetske zveze. Druga možnost je, da bi skušala Sovjetska zveza te države ali vsaj nekatere izmed njih kar naravnost vključiti v svojo državo. Bodočnost nam bo pokazala, koliko je resnice v teh ugibanjih.

Evropski Zahod, ki se boji morebitnega

sovjetskega napada, se vročično pripravljajo na obrambo. V zvezi s tem nastaja vprašanje, ali bo mogoče braniti zahodno Evropo na sedanji črti, ki ji pravimo »železna zavesa«, ali ne. V nasprotnem primeru bi branili le Britanijo in Španijo. Razumljivo je, da si vse svobodne zahodnoevropske države želijo, da bi zahodni zavezniki izdelali načrt za obrambo cele zahodne Evrope. V ta namen pa jim manjka potrebna vojaška sila. Ameriški vojaški svetovaleci pravijo, da bi se to dalo izvesti le, če bi lahko oborožili tudi zahodno Nemčijo, čemur se seveda Francozi in Angleži upirajo. Obrambni pas bi namreč segal od Baltika do jugoslovanske meje, ki je dolg kakih 1400 kilometrov, toda vrhovno poveljstvo zahodnoevropske zveze ima v ta namen na razpolago le 15 dobrih divizij, Sovjeti pa jih lahko takoj vržejo 60 v borbo. Veliko vrzel bi mogle zamašiti le Združene države, če bi poslale v Evropo 20 modernih oboroženih divizij. Ta slika pa vendar ni tako črna, ker smo rano pri tem upoštevali tudi notranji položaj v Sovjetski zvezi in njeno industrijo. To pa si bomo ogledali v prihodnji številki.

Angleška vlada je sklenila poddržaviti vse jeklarne v državi.

V Palestini bi moralo vladati tudi po smrti grofa Bernadotta premijerje, kakor je zahteval Varnostni svet, pa se obe stranki malo menita za ta ukaz. Egipčanska letala so bombardirala dve judovski ladji, za to so pa judovska letala zbilala dve egipčanski letali.

V Rimu se vrši sodna obravnava proti maršalu italijanske vojske Graziani, ki je bil med vojno vojskovodja v Afriki, nazadnje pa vrhovni poveljnik Mussolinijevih oboroženih sil v goreni Italiji.

V Južni Koreji, ki ima pod ameriškim pokroviteljstvom svojo lastno vlado, so komunisti zanetili vstajo proti tej vladi.

Rusom prijazni časniki v Berlinu pišejo, da se lahko anglo-amerikanski zračni most vsak hip zruši, ker vse kaže, da bodo Rusi blokado mesta še poostriili.

Avtomatični fotografski aparati so fotografirali zemeljsko površje iz višine 112 km. Dvignili so jih tako daleč s pomočjo raketnih izstrelkov — seveda Amerikanci tam ob meji Mehike.

Predsednik Truman je določil, da ne smejo izdatki za obrambo države prekoračiti vsote 14 milijard in 400 milijonov dolarjev, vojaški izvedenci pa so ugotovili, da je v to svrhu potrebnih do leta 1952 celih 17 milijard.

V Franciji stankajo rudarji že tri tedne; da zavaruje rudnike pred poškodbami, je vlada poslala vojske, ki pa jih stankajoči povsod napadajo in kamejnajo.

Nekaj atomskih bomb bo prepeljanih tudi v Egipt za vsak primer vojne nevarnosti. Zapadne velesile sumijo, da ima to orožje tudi Rusija že pripravljeno.

Jugoslovanski komunisti v Argentini so se tudi razcepili. Za Tita je večinoma mlajši rod, drugi so za Kominform; Ti so stara rdeča garda, ki danes preklinja in sramoti Tita, medtem ko ga je večeraj slavila in povzdigovala.

Navdušeni komunisti, ki jih je »Partizanka« prepeljala iz Buenos Airesa v »brečno« domovino, že pišejo tja svojim znancem, »reakcionarjem« — in

prosijo pakete. En stavek iz takega pisma se glasi: Kada bi se jad i nevolju moglo uočeviti, mi bi bili najbogatiji na svijetu. — Rdečica je v trpljenju ozdravljena.

Domače novice

Pobožnost v stolnici

Tudi ta teden se nadaljuje posebna oktobrska pobožnost v stolnici ob šestih zjutraj. Kdor jo je doslej zamenjal, naj se je udeleži vsaj zadnji teden. Ta teden bomo prav posebno mohlili za uspeh misijona za Slovence, ki bo v našem mestu pri Sv. Ignaciju v prvi polovici decembra, Marija nas bo učila, kako naj privabimo čim več ljudi k tej tako važni in splošni duhovni obnovi.

Misijonska nedelja v Gorici

Je zbudila letos veliko zanimanja. Najprej smo imeli lepo pripravo med tednom v dnevnih govorih v stolnici, ki jih je imel dr. Močnik. V nedeljo pa je misijonsko navdušenje prišlo do vrha. Ob primernih govorih v cerkvah zjutraj in popoldne na Travniku smo se seznanili še bolj s katoliškimi misijoni in njihovimi potrebami. Tudi misijonska številka Slov. Pr. je bila prav lepo sprejeta in so jo ljudje že pri prvih mašah v nedeljo vso pokupili. Največ misijonske požrtvovalnosti in ljubezni pa je brez dvoma pokazala dekliška Marijina družba. Njene članice so nabirale prostovoljne prispevke na cerkvenih vratih in iste so tudi priredile prav dobro uspelo akademijo in loterijo v prid misijonom v zavodu Notre Dame ob 4.30 popoldne. Loterija je bila tako bogata, da je skoro vsakdo odnesel kak dar domov. Pri akademiji pa so Marijine družbenice zopet pokazale, kako zelo ljubijo lepo petje. Spored sam je bil morda preobširen, ker je vsa prireditev trajala skoro dve uri in pol. Sicer smo bili kar zadovoljni. Nekatere točke so poslušalce prav navdušile. Podrobnejše ocene ni treba, ker vemo, da Marijina družba dela za čast božjo in ne zaradi umetnosti in pohvale. Kljub temu smo družbenicam, Dijaškemu Marijinemu krožku in Marijinemu vrtcu hvalečni za prijetne pesmi, ki smo jih slisali. Še bolj morajo biti hvalečni misijonarji, za katere je Marijina družba v Gorici v nedeljo gotovo največ storila. Občinstva je bilo toliko, da je napolnilo dvorano do zadnjega kotička.

Naj naša družba še nadalje tako deluje in zajame vsa dekleta, ki želijo posvetiti svoje življenje najvzvišenejšim vzorom.

Majhni ljudje v veliki dobi

Med znake splošne pablaznosti in posurovelosti sodobnih ljudi spadajo brez dvoma tudi številni vprav divjaški napadi, ki jih berete v raznih italijanskih časopisih na račun vseh Slovencev brez razlike.

Če narodno nestrpni Italijani vidijo v peščici slovenskih komunistov večjo nevarnost kot v milijonih italijanskih komunistov, je to znamenje velike sile, ki jo rodi pač slepo sovraštvo — in se utegne strašno maščevati.

Če vidijo ti listi raznih polit. barv nevarnost za Italijo celo v peščici protikomunističnih Slovencev (slavi bianchi), ker pač ljubijo svoj narod in zahtevajo za nj tiste pravice, ki jih vsak narod zahteva in mora zahtevati zase, je to znamenje nepoboljšljive protikrščanske miselnosti, ki je skrajno ponižujoča za narod, kateri se ponaša s svojo krščansko kulturo, civilizacijo in demokracijo.

z veliko težavo skozi grlo — »gospod župnik, saj vendar več ne mislite na tisto, ko sem včasih... bil socialist, ce?«

»Prav nič, Zef... ti si bil vse življenje krasen človek... tudi takrat.«

»To je res, gospod župnik.«

»Potem pa čisto narahlo odpri onole omaro, v njej stoji steklenica in kozareček... najlj si ga nekaj... tisti boljji je.«

Zef je tako storil, prišel s polnim kozarcem k postelji in ko je dvignil k ustnicam, je rekel:

»Na vaše zdravje, gospod župnik!«

»Na zdravje, Zef!«

V hipu, ko ga je zvrčal, je z enim očesom videl, kako ljubeznivo ga je župnik gledal.

»Ga hočete tudi vi nekoliko pokusiti, gospod župnik?«

»No, pa ga pokusimo, Zef... majčeken požirček!«

jo. Če pomislimo, kako hudo je naš narod preizkušen in koliko trpi tudi radi Italijanov, je ta gonja v resnici znamenje zelo pokvarjenega srca.

Primerjajte n. pr. pisanje takih listov s pisanjem našega lista. Mi delamo v duhu krščanstva za mir, sodelovanje, spravo in pravično sožitje, oni pa le hujskajo in netijo sovraštvo proti nam. *Sovraštvo je pa strašna razdiralna sila Slovence!* Pomilujmo take ljudi in bodimo vsaj mi vzvišeni nad omejenost in revščino *majhnih ljudi v veliki dobi. Rajši krivico trpimo, kakor da bi jo drugim delali!*

Dobri Italijani se sramujejo svojih šovinističnih listov in nekateri so nam rekli, da bodo glasovali za »Slovensko demokratično zvezo«, t. j. za lipo, da tako popravijo krivice, ki jih delajo narodno nestrpni Italijani našemu narodu. Vsi pošteni Italijani in Slovenci naj držijo skupaj v tej usodni dobi!

Mi nekaterih stvari v Gorici ne razumemo več. Toda so tudi nekateri drugi, ki jih ne razumejo. Tako piše »Patrie dal Friul« z dne 15. okt. 1948: »Mi ne moremo razumeti, kako da je Avstrija, ko je skušala raznaroditi Gorico in Istro, delala zločin zoper naravo, dočim Italija, ko dela s Slovenci isto, samo da z manjšim taktom in z manjšo prebrisanoostjo, opravlja veleslužno delo za domovino«. Te izjeme med Italijani nas zelo veselijo, kajti sicer bi morali ubupati nad kulturnostjo sedanjega italijanskega naroda.

Vredno je, da se zabeleži

Na zadnjem zboru društva »Lega nazionale« je bil izvoljen za predsednika poslanec Silvio Baresi, med odborniki pa je tudi stolni kanonik msgr. Enrico Marcon. — To društvo skuša tudi s prirejanjem plesnih zabav braniti italijanstvo naše dežele.

Svobodna cona v Gorici

Te dni je rimski senat sprejel postavilo o gorški svobodni coni. Slišimo praviti, da bo ta svobodna cona v decembru stopila v življenje.

Furlanska avtonomija

Velikokrat in na široko so se naša italijanski listi razpisali proti tej ustavnoloženi regionalni avtonomiji. Vendar se pibanje za njeno upostavitve vedno bolj širi. Tudi Slovenci smo zanj in upanje je, da bo bončno vendar prišlo do avtonomije.

Župnik Miha Kragelj — bolan

Izvedeli smo, da je upokojeni čempaski gospod župnik Miha Kragelj zaradi revmatizma že dolgo priklenjen na posteljo. Ker je bilo vreme deževno, ni nobeno čudo, da se mu je ta bolezen tako poslabšala, vendar upamo, da jo bo premagal.

Izmenjava pol. kaznjencev

Med Italijo in Jugoslavijo se vrši te dni izmenjava političnih kaznjencev. V Gorico se vrne med drugimi tudi visokošolca Aleš Kralj in Albin Sirk.

Izza zavese

Iz Slovenije

V Ljubljani se vrši te dni zasedanje plenuma glavnega odbora Osvobodilne Fronte. Notranji minister in šef Ozne LRS Boris Kraigher je v svojem govoru ostro napadel reakcijo, češ da je v zadnjem času dvignila glavo in s dvojneno silo širi svojo vojnohujskaško miselnost. Pri tem ji pomaga klevetniška gonja Kominforma. Na ta način se nahaja slovenska komunistična partija v kleščah.

Pri železniškem transportu vlada velik nered. V septembru je bil načrt prevozov izpolnjen le 81 odstotno. Predvidene kazni zaradi zaostalih distribucij, zaradi zakasnelih naložitev, stojnin, sprememb pri namenjenih postajah in tako dalje, so znašale v juliju 1.028.000 Din, v avgustu so narasle na preko 3 milijone, v septembru pa so dosegle že 4.093.000 Din. Vse to je znak popolnega nerada v gospodarstvu, ki vlada v socialistični ljudski državi.

Po poročilih slovenskih dnevnikov se potrošniki pritožujejo, da je najmanj 1/3 krompirja, katerega so prejeli za zimo, tako slabega, da bi ga bilo treba takoj porabiti, ker ne bo vzdržal dalje dobe.

V Beogradu se je vršila te dni sodna obravnava proti skupini obtožencev, katerim očitajo zveze s francosko vlado, z de Gaulleom, bivšim kraljem Petrom, srbskim politikom Dragišo Cvetkovičem in z inozemskimi obveščevalnimi službami. Glavni obtoženelec Andrija Lončarić je bil obsojen na smrt.

Jugoslovanska vlada je poslala ostro protestno noto Albaniji, v kateri ji očita preganjanje in nečastno postopanje z jugoslovanskimi državljani. Jugoslovanska vlada opozarja Albanijo, da bo morala sama nositi težke posledice zaradi takega ravnanja.

Izšla je uredba zvezne vlade, ki določuje poverjeništvu, katera mora imeti okrajni ali mestni ljudski odbor. Težišče nove uredbe je v imenovanju konstituirnih komisij, ki predstavljajo nekaj politični komisariat, kontrolo partije, pri upravnih organih.

Izobraženci!

Bodite ljudstvo z besedo in zgledom vodniki na poti resnice, poštenja in prave demokracije. Nikar ga s svojo omahljivostjo in neznačajnostjo ne zavajate v zmoto in pogubo. Bog bo tesar od vas strožji odgovor kot od nezabraznega ljudstva!

ZAKAJ? ZATO!

Zakaj smo pri državnozbornih volitvah volili za štít s križem?

1. Zato, ker takrat nismo imeli nobenega upanja, da bi mogli prodreti s kakim slovenskim poslancom, ker nas je premalo. Izid nam je dal prav!! Ljudje, ki so nam sledili, niso prišli na led kakor Mermoljevi volivci.

2. Ker smo hoteli državo in same sebe rešiti največje nesreče, t. j. brezbožnega komunizma. V primeru zmage komunizma v Italiji bi bili mi v tej deželi in zlasti begunci še bolj prizadeti kot Italijani sami; vsi skupaj pa bi bili danes taki reveži in verjetno še večji, kot je 90% Jugoslovanov.

Zakaj bomo volili pri občinskih volitvah za lipovo vejico in ne za štít s križem?

1. Ker imamo možnost, dobiti v občinski svet neka slovenskih svetovalcev, ki niso nič manj krščanski kot kandidati štíta s križem.

2. Ker hočemo pokazati italijanskim soobčanom, da imamo še nekaj značajnih ljudi, ki nočejo biti pokorni sluge komunistične stranke, pa tudi ne drugih strank, ki nas zaničujejo ali ne kažejo nobenega krščanskega čuta pravičnosti nadram nam.

Odgovorni urednik

Dr. BONAVENTURA MAHNIC

Katoliška tiskarna — Gorica

CLAES — OGRIN: POKOJNI ŽUPNIK KAMPENS XVII. ŽUPNIKOVA SMRT

Nadaljevanje iz tržaškega »TEDNA«

»Zef, fant,« je rekel gospod župnik, ko so se vrata za njo zaprla, »mislim, da je z menoj pri kraju.«

»Pojdite no, gospod župnik... na to ne smete misliti... dokler ima človek še življenje v sebi...«

»Ne, Zef... moj potni list je že podpisan, fant; pa sem tudi čisto zadovoljen; moj čas je minil... kako je kaj z Rezo in z otroki, Zef?«

»Dobro, gospod župnik... naš Jan v kratkem pričakuje že šestega.«

»Pozdravi vse skupaj, Zef, in povej jim, da bom v nebesih nanje mislil.«

Zef Leirsu je začelo grlo nekaj magajati. Začelo ga je stiskati, tako da je moral trikrat z veliko muko požreti, da mu je odleglo. Klepetala sta o tem in onem, čisto narahlo; zopet malo molčala, župnik je včasih zaprl oči, Zefu pa se je srce bolj in bolj krečilo. Saj se je tudi sam že staral in gospoda župnika je toliko in toliko let poznal, se z njim razgovarjal o vsem mogočem, ga cenil bolj kot vse druge ljudi v vasi in sedaj mu je postajalo neizvedeno žal, da mu je včasih grenil življenje.

»Gospod župnik« — Zef je to spravil

kozareček in rekel: »Ne, gospod župnik.«

»Ti mi moraš narediti krsto, Zef, in nihče drug.«

Zef je zopet z veliko težavo požrl in vtaknil svoje prste za telovnik pod pazduho, prav kakor bi hotel imeti več zraka.

»Da, gotovo, gospod župnik, če že gre za to... najlepšo, kar sem jih kdaj v življenju naredil.«

»Ne, Zef... mora biti čisto poceni, iz navadnega smrekovega lesa.«

»Kakor hočete, gospod župnik, drugače...«

»Vem, Zef, fant, vem... sedaj bi pa rad malo zaspal... Čakaj, Zef!«

»No, gospod župnik?«

»Če bi se na tem svetu ne utegnila več videti... o tistih svinjajkih in telečjih jaslih, tisto nisem tako mislil, saj sam dobro veš... Še enkrat mi stisni roko!«

(Nadaljevanje sledi)